

Sygn. akt I BU 2/13

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 27 czerwca 2013 r.

Sąd Najwyższy w składzie :

SSN Zbigniew Korzeniowski (przewodniczący)

SSN Zbigniew Hajn

SSN Roman Kuczyński (sprawozdawca)

w sprawie z odwołania E. J.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddziałowi w B.

o świadczenie rehabilitacyjne,

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń

Społecznych i Spraw Publicznych w dniu 27 czerwca 2013 r.,

skargi organu rentowego o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego

orzeczenia - wyroku Sądu Okręgowego - Sądu Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w

B.

z dnia 26 stycznia 2012 r.

**1. stwierdza niezgodność z prawem prawomocnego wyroku
Sądu Okręgowego - Sądu Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w B.
z dnia 26 stycznia 2012 r. sygn. akt [...]**

2. nie obciąża E. J. kosztami postępowania ze skargi.

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 5 stycznia 2011 r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w B. odmówił E. J. prawa do świadczenia rehabilitacyjnego wskazując, iż komisja lekarska ZUS orzeczeniem z dnia 20 grudnia 2010 r. nie stwierdziła aby stan zdrowia odwołującej uzasadniał prawo do świadczenia.

Wyrokiem z dnia 31 października 2011 r. Sąd Rejonowy zmienił decyzję w ten sposób, że przyznał odwołującej E.J. prawo do świadczenia rehabilitacyjnego na okres dalszych dziewięciu miesięcy od dnia 14 grudnia 2010 r. w wysokości 90% podstawy wymiaru oraz zasądził od Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w B. na rzecz odwołującej kwotę 360 zł tytułem kosztów zastępstwa procesowego.

W apelacji, Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w B. zarzucił naruszenie przepisów prawa materialnego art. 18 ustawy z dnia 25 czerwca 1999 r. o świadczeniach pieniężnych z ubezpieczenia społecznego w razie choroby i macierzyństwa (Dz.U. z 2010 r. Nr 77, poz. 512 ze zm.), poprzez przyjęcie przez Sąd, że E. J. przysługuje prawo do świadczenia rehabilitacyjnego na okres dalszych 9 miesięcy od 14 grudnia 2010 r. w wysokości 90% podstawy wymiaru w sytuacji, gdy odwołująca nie jest osobą niezdolną do pracy oraz rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu (Dz.U. Nr 163, poz. 1349 ze zm.), poprzez zasądzenie przez Sąd na rzecz odwołującej kwoty 360 zł tytułem kosztów zastępstwa procesowego. Ponadto w apelacji wskazano naruszenie przepisów postępowania - art. 233 § 1 k.p.c., poprzez dokonanie przez Sąd ustaleń faktycznych, sprzecznych z treścią zebranego w sprawie materiału dowodowego, polegających na przyjęciu, że wnioskodawczyni jest niezdolna do pracy w okresie od 14 grudnia 2010 r. na okres 9 miesięcy w sytuacji, gdy treść dokumentacji medycznej wskazuje, że jest osobą zdolną do pracy.

Wyrokiem z dnia 26 stycznia 2012 r. Sąd Okręgowy - Sąd Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w B. oddalił apelację i zasądził od organu rentowego na rzecz odwołującej kwotę 180 zł tytułem kosztów zastępstwa procesowego za drugą instancję. Sąd drugiej instancji stwierdził, że ustalenia Sądu pierwszej

instancji - dokonane na podstawie dowodu z opinii biegłych neurologa i ortopedy, którzy orzekli, że występujące schorzenia (niewielkie ograniczenie ruchomości stawu biodrowego) nie uzasadniają przedłużenia świadczenia rehabilitacyjnego oraz opinii, przeprowadzonych po złożeniu przez ubezpieczoną dodatkowej dokumentacji medycznej, biegłych z zakresu medycyny pracy a także rehabilitacji i ortopedii, którzy orzekli, że obecny stan narządu ruchu narusza sprawność organizmu odwołującej, co zdaniem biegłych powoduje dalszą niezdolność do pracy zarobkowej i uzasadnia ustalenie uprawnień do świadczenia rehabilitacyjnego na okres dalszych 9 miesięcy oraz opinii biegłych z zakresu reumatologii, medycyny pracy i rehabilitacji medycznej, którzy stwierdzili ponownie, że przed wydaniem orzeczenia o niezdolności do pracy należy wykorzystać wszystkie możliwości pozwalające odzyskać zdolność do pracy - są wyczerpujące i wydane po analizie stanu zdrowia odwołującej. Wobec zarzutów apelacji Sąd Okręgowy uzupełnił postępowanie dowodowe o wyjaśnienia odwołującej, na podstawie których ustalono, że stan zdrowia odwołującej ulega poprawie wskutek dalszego leczenia rehabilitacyjnego. Sąd wskazał, że poprawa jest o tyle znacząca, że pozwoliła na podjęcie pracy od 1 listopada 2011 r. do dnia 31 października 2012 r. w pełnym wymiarze czasu pracy, w charakterze pracownika gospodarczego.

Z tych względów Sąd drugiej instancji uznał, że zarzuty apelacji organu rentowego nie zasługują na uwzględnienie. Zasadzając opłatę za czynności radców prawnych, w ocenie Sądu drugiej instancji, zasadnie Sąd Rejonowy ocenił nie tylko charakter sprawy ale także nakład pracy pełnomocnika mając na uwadze ilość zaświadczeń lekarskich i opinii biegłych, stąd niezasadnym byłoby ustalenie stawki minimalnej.

Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w B., działając na podstawie art. 424¹ § 1 w związku z art. 424⁶ § 1 k.p.c., wniósł skargę o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego wyroku Sądu Okręgowego - Sądu Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w B. w przedmiocie przyznania E. J. prawa do świadczenia rehabilitacyjnego na okres dalszych 9 miesięcy od dnia 14 grudnia 2010 r. w wysokości 90% podstawy wymiaru, zaskarżając orzeczenie tego Sądu w całości. Ponadto wniósł o zasądzenie od ubezpieczonej na rzecz skarżącego

kosztów procesu przed Sądem Najwyższym, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych. Skarga została oparta na podstawie naruszenia przepisów prawa materialnego (art. 424⁴ k.p.c.), tj.: art. 19 ust. 1 ustawy z dnia 25 czerwca 1999 r. o świadczeniach pieniężnych z ubezpieczenia społecznego w razie choroby i macierzyństwa (Dz.U. z 2010 r. Nr 77, poz. 512 ze zm.) poprzez jego błędne zastosowanie polegające na przyznaniu odwołującej prawa do świadczenia rehabilitacyjnego na okres dalszych 9 miesięcy od dnia 14 grudnia 2010 r. w wysokości 90% podstawy wymiaru, w sytuacji gdy zgodnie z tym przepisem świadczenie rehabilitacyjne wynosi 90% podstawy wymiaru zasiłku chorobowego za okres pierwszych trzech miesięcy, natomiast za pozostały okres 75% tej podstawy.

Organ rentowy stwierdził, że skutkiem wskazanego wyżej naruszenia prawa jest niezgodność zaskarżonego wyroku z art. 19 ust. 1 ustawy o świadczeniach pieniężnych z ubezpieczenia społecznego w razie choroby i macierzyństwa. Wydanie przedmiotowego orzeczenia spowodowało wyrządzenie szkody poprzez wypłatę przez organ rentowy, na podstawie powołanego wyroku Sądu Okręgowego w B. świadczenia rehabilitacyjnego na okres od dnia 14 grudnia 2010 r. do dnia 9 września 2011 r. w zawyżonej wysokości 90% podstawy wymiaru zasiłku tj. kwoty 13.996,80 zł, w sytuacji gdy zgodnie z przepisami powołanej ustawy świadczenie przysługiwałoby w wysokości 75% podstawy wymiaru zasiłku w łącznej wysokości 11.664,00 zł. Różnica w świadczeniach wyniosła 2.332,80 zł. Ponadto skarżący na podstawie wyroku Sądu Rejonowego Sądu Pracy w B. z dnia 18 września 2012 r. został zobowiązany do wypłaty odsetek z tytułu opóźnionej wypłaty świadczenia rehabilitacyjnego w kwocie 1.341,08 zł od kwot określonych w zaskarżonym wyroku tj. zawyżonych o kwotę 223,51 zł.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarga jest zasadna, gdyż objęty nią wyrok narusza prawo materialne. Analiza wyroku objętego skargą nie pozwala przyjąć, iżby podana przez Sąd podstawa prawna uzasadniała przypisaną skarżącemu organowi rentowemu odpowiedzialność. Nie wynika ona z art. 19 ust. 1 ustawy z dnia 25 czerwca

1999 r. o świadczeniach pieniężnych z ubezpieczenia społecznego w razie choroby i macierzyństwa (Dz.U. z 2010 r. Nr 77, poz. 512 ze zm.). W niniejszej sprawie odwołująca przebywała na świadczeniu rehabilitacyjnym w okresie od dnia 15 września 2010 r. do dnia 13 grudnia 2010 r. tj. przez okres trzech miesięcy (dowód: decyzja ZUS z dnia 1 września 2010 r. znak [...]). Sąd Okręgowy - Sąd Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w B. przyznając świadczenie na dalszych 9 miesięcy przyjął w swoim rozstrzygnięciu, że wysokość świadczenia, pomimo że nie dotyczy okresu pierwszych trzech miesięcy, będzie wynosiła 90% podstawy wymiaru zasiłku chorobowego. Tym samym Sąd błędnie zastosował przepis art. 19 cyt. ustawy, zgodnie z którym świadczenie rehabilitacyjne wynosi 90% podstawy wymiaru zasiłku chorobowego za okres pierwszych trzech miesięcy, 75% tej podstawy za pozostały okres, a jeżeli niezdolność do pracy przypada w okresie ciąży - 100% tej podstawy. W mniejszej sprawie zachodzi zatem podstawa do stwierdzenia niezgodności z prawem prawomocnego wyroku Sądu Okręgowego Sądu Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w B. z dnia 26 stycznia 2012 r. sygn. akt: [...], skoro przy tak kategoriycznych uregulowaniach ustawowych jakimi są przepisy z zakresu ubezpieczeń społecznych nie jest możliwe wyprowadzenie w drodze poprawnej ich wykładni takich skutków prawnych. Wykładni takiej, ignorującej wyraźną treść przepisu, łatwo byłoby bowiem postawić zarzut wykładni contra legem, albo działania będącego raczej tworzeniem prawa, niż jego stosowaniem.

W niniejszej sprawie świadczenie rehabilitacyjne zostało wypłacone w kwocie brutto 13 996,80 zł. Różnica w wysokości świadczenia, które faktycznie zostało wypłacone na podstawie prawomocnego wyroku a świadczenia które, zgodnie z obowiązującymi przepisami powinno wynosić 75% podstawy wymiaru zasiłku chorobowego wynosi 2.332,80 zł. Dodatkowo wskazać należy, że Zakład Ubezpieczeń Społecznych wypłacił odwołującej odsetki od kwoty błędnie ustalonego przez Sąd świadczenia.

Mając powyższe na uwadze skarżony wyrok Sądu Okręgowego Sądu Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w B. z dnia 26 stycznia 2012 r. nie został oparty na prawie, z którego wynikałaby przypisana odpowiedzialność. Zasadnie zatem organ rentowy zarzuca, że nie jest zgodny z prawem wyrok, z którego wynika

zobowiązanie niemające podstawy prawnej. Dlatego z powyższych motywów orzeczono jak w sentencji na mocy art. 424¹¹ § 2 k.p.c.